

Arrest

nr. 277 443 van 15 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) en van diens beslissingen van 7 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 juli 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 oktober 2021, in functie van zijn Spaanse vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 april 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 22 april 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.10.2021 werd ingediend door:

Naam: [A.] Nationaliteit: Marokko [...]
Voornaam: [E.M.] [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met zijn vader [A.A.I.] [...] van Spaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Spaanse vader.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Om aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon, legt betrokkene de volgende stukken neer:

- attest van samenwoning in Spanje dd. 31.07.2019 waaruit blijkt dat betrokkene in 2013 op het adres van de referentiepersoon werd ingeschreven. De ouders zelf zijn zich in april 2019 komen vestigen in België. Dat zij tot enkele jaren geleden samengewoond hebben, impliceert echter niet dat betrokkene voorafgaand aan zijn komst naar België in oktober 2021 en van in het land van herkomst ten laste was van referentiepersoon.

- Verklaring op eer op naam van ouders van betrokkene dd. 30.08.2021 waarin zij verklaren dat hun zoon in Spanje verblijft zonder steun en zonder werk en dat zij verplicht zijn om hem geld op te sturen om van te leven en dat ze daarom willen dat hij bij hen komt in het kader van gezinshereniging.

- stortingen via Moneytrans en Ria ten gunste van betrokkene voor de periode oktober 2020 tot maart 2021 + augustus 2021.

- attest eigendom van goederen dd. 26.04.2021 waaruit blijkt dat referentiepersoon niet verschijnt in de belastingbetalersbestanden. Een gelijkaardig attest op naam van betrokkene ontbreekt. Er ligt eveneens niets voor waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene geen inkomsten wist te verwerven in Spanje.

- er worden geen attesten van het OCMW voorgelegd noch bewijzen van de referentiepersoon waaruit kan blijken dat zij er financieel toe in staat zijn een volwassen persoon extra ten laste te nemen.

Er kan op basis van voorliggende stukken allerminst geconcludeerd worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst.

Wat de financiële/materiële afhankelijkheid betreft, deze is niet afdoende aangetoond. Er hebben effectief enkele geldtransfers plaatsgevonden op naam van betrokkene uitgaande van de referentiepersoon en/of zijn echtgenote, maar deze zijn uiterst beperkt om aan te tonen dat betrokkene er daadwerkelijk van afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien. De stortingen hebben vooreerst slechts betrekking op een zeer korte periode, meer bepaald voor de periode van oktober 2020 tot maart 2021 en augustus 2021. Referentiepersoon heeft zich daarenboven reeds sinds april 2019 samen met zijn kerngezin in België gevestigd; betrokkene zelf verklaart op 21.10.2021 België te zijn ingereisd. Voor zover het ten laste zijn zou moeten worden verondersteld tot april 2019 gelet op de gezamenlijke vestiging in Spanje dat blijkt uit het voorgelegde samenwoningstatist (hoewel het ten laste zijn dan nog actief dient te worden aangetoond), is het dan nog niet duidelijk waar betrokkene van heeft geleefd in de periode van april 2019 tot oktober 2020, noch van maart 2021 tot augustus 2021 en van 20.08.2021 tot heden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bedragen die werden overgemaakt, gelet op de levensstandaard in Spanje, eerder beperkt zijn om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn om in het levensonderhoud te voorzien. Op zich hoeft het overmaken van deze voorgelegde bedragen dan ook helemaal niet uit te sluiten dat betrokkene zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzag, zelf eigenaar was van onroerende goederen in het land van herkomst of mogelijk op derden kon terugvallen voor zover betrokkene wel degelijk onvermogen zou zijn geweest in Spanje voorafgaand aan zijn komst naar België, dit gelet op de ruime periodes waarin er helemaal geen financiële ondersteuning plaatsvond. Temeer nu blijkt uit de voorgelegde ontvangsbewijzen dat betrokkene in Spanje wel degelijk een beroep moet hebben uitgeoefend, er staat immers Agriculture/manufacturing vermeld bij betrokkenes beroep, en gelet op het gegeven dat er helemaal geen attesten voorliggen op naam van betrokkene waaruit zijn onvermogen zou kunnen blijken voorafgaand aan zijn vertrek uit Spanje. Er kan heden in elk geval allerminst geconcludeerd worden dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet kan blijken dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht om bijkomend ook betrokkene in België ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geruime tijd in België tewerkgesteld was. Dit getuigt ervan dat er helemaal geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon: betrokkene is duidelijk een jonge, zelfstandige man die wel degelijk in staat is zelf een inkomen te verwerven. Derhalve kan hij evenmin als 'ten laste' worden beschouwd overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° in België. Er dient opgemerkt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.10.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 7 mei 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 7 mei 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ GENT op 07/05/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [A.]

Voornaam: [E.M.]

[...]

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 07/05/2022.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkrachting (PV GE.37.LA.030148/2022 van de politiezone van PZ GENT)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van betrokkene in België verblijven. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bovendien het feit dat de ouders van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkrachting (PV GE.37.LA.030148/2022 van de politiezone van PZ GENT)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.4. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 7 mei 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ GENT op 07/05/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [A.]

voornaam : [E.M.]

[...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07/05/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkrachting (PV GE.37.LA.030148/2022 van de politiezone van PZ GENT)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van betrokkene in België verblijven. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bovendien het feit dat de ouders van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat louter is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Dat overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van hun echtgenoot of partner, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat verzoeker wel degelijk heeft aangetoond dat hij zowel in het land van origine (Marokko), als in het land van herkomst (Spanje) onvermogen was en hij ten laste was van zijn vader zowel in Marokko, in Spanje als in België.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten moeten worden overgemaakt:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mocht aantonen dat hij ten laste was van zijn Spaanse vader, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekers en zijn vader.

Dat verzoeker, zoals reeds uiteengezet, nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij zowel in Marokko, als in Spanje onvermogen was en hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn vader.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis Vw.

2.1.2.

Dat verzoeker vanaf zijn geboorte samenwoont met zijn vader in Marokko, tot wanneer zijn vader naar Spanje vertrok om aldaar te gaan werken.

De vader van verzoeker zond hem dan ook op zeer regelmatige basis geld teneinde in het levensonderhoud van zijn kind te voorzien.

Verzoekers woonde vervolgens vanaf 2013 in Spanje samen met zijn vader die het gehele gezin onderhield.

Het feit dat verzoeker vanaf 2013 samenwoonde met zijn vader in Spanje, toont overduidelijk aan dat verzoeker, die nooit gewerkt heeft in Spanje, ten laste was van zijn vader.

Wanneer de ouders van verzoeker besloten om in 2019 naar België te verhuizen, bleven zij verzoeker financieel ondersteunen (via geldstortingen).

Dat verzoeker dan ook al zijn gehele leven ten laste is van hun vader, zowel in Marokko, Spanje, als in België en dit ook aan de hand van diverse officiële documenten hebben aangetoond.

In combinatie met het verzenden van geld door zijn vader en zijn ononderbroken samenwoont met zijn vader sinds 2013 in Spanje, lijdt het geen enkele twijfel dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis Vw. nu verzoeker aan alle gestelde voorwaarden voldoet.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht wanneer gesteld wordt dat verzoeker niet zou aangetoond hebben wat hij gedaan heeft in Spanje en wie hem ondersteunde, terwijl dit wel degelijk blijkt uit de voorgelegde documenten.

Dat verweerder de dossiers van verzoeker dan ook niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en zo o.m. geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker en zijn vader op hetzelfde adres woonden in Spanje en verzoeker door zijn ouders werd onderhouden nu hij er zonder steun of werk was, wat duidelijk blijkt uit de voorgelegde documenten.

Dat verweerder dan ook nagelaten heeft het zorgvuldigheidsbeginsel in acht te nemen bij de beoordeling van verzoekers dossier.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, nu verweerder duidelijk aan de hand van de door verzoekers voorgelegde stukken kon afleiden dat hij ten laste was/is van zijn Spaanse vader.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering heeft gegeven waarom geen rekening werd gehouden met de door verzoekers voorgelegde stukken waaruit blijkt dat hij samenwoonde met zijn vader in Spanje, zoals blijkt uit het attest van gezinssamenstelling en de verklaring op eer op naam van verzoekers ouders.

Dat verweerder evenmin enige motivatie heeft gegeven waarom geen rekening werd gehouden met de door verzoekers voorgelegde stukken waaruit blijkt dat hij in Marokko, noch in Spanje werkte en hij er geen inkomsten had, zodat hij werd onderhouden door zijn vader met wie hij samenwoonde.

Dat, overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd is, zodat deze een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

2.1.5.

Dat de door verzoeker voorgelegde documenten ten overvloede aantonen dat hij ten laste was/is van zijn Spaanse vader en hij bovendien deze afhankelijkheidsrelatie mag aantonen aan de hand van ieder passend middel.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken

familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen”.

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond.

Aangezien verzoeker zijn afhankelijkheidsrelatie met diverse officiële documenten heeft aangetoond, hij heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis Vw.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker correct aangeeft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgewezen omdat niet blijkt dat de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten zijn vervuld. Verweerder heeft gespecificeerd dat de aangebrachte stukken niet toelaten te concluderen dat verzoeker voorafgaand aan zijn aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn vader. Verweerder heeft ook duidelijk uiteengezet waarom de voorgelegde stavingsstukken niet kunnen leiden tot de vaststelling dat verzoeker, onmiddellijk voorafgaand aan zijn komst naar België, ten laste was van zijn Spaanse vader. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De bewering van verzoeker dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom de stukken die hij aanbracht om aan te tonen dat hij met zijn vader in Spanje samenwoonde niet volstaan om te besluiten dat hij ten laste was mist feitelijke grondslag. In de eerste bestreden beslissing kan immers het volgende worden gelezen: “Referentiepersoon heeft zich daarenboven reeds sinds april 2019 samen met zijn kerngezin in België gevestigd; betrokkene zelf verklaart op 21.10.2021 België te zijn ingereisd. Voor zover het ten laste zijn zou moeten worden verondersteld tot april 2019 gelet op de gezamenlijke vestiging in Spanje dat blijkt uit het voorgelegde samenwoningstest (hoewel het ten laste zijn dan nog actief dient te worden aangetoond), is het dan nog niet duidelijk waar betrokkene van heeft geleefd in de periode van april 2019 tot oktober 2020, noch van maart 2021 tot augustus 2021 en van 20.08.2021 tot heden.”

Verzoeker houdt ook onterecht voor dat niet wordt uiteengezet waarom de door hem voorgelegde stukken die erop zijn gericht te bewijzen dat hij in Marokko en Spanje niet werkte, geen inkomsten had en

geldsommen ontving van zijn vader niet volstaan. Verweerder stelde namelijk duidelijk het volgende: *“Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bedragen die werden overgemaakt, gelet op de levensstandaard in Spanje, eerder beperkt zijn om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn om in het levensonderhoud te voorzien. Op zich hoeft het overmaken van deze voorgelegde bedragen dan ook helemaal niet uit te sluiten dat betrokkene zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzag, zelf eigenaar was van onroerende goederen in het land van herkomst of mogelijk op derden kon terugvallen voor zover betrokkene wel degelijk onvermogen zou zijn geweest in Spanje voorafgaand aan zijn komst naar België, dit gelet op de ruime periodes waarin er helemaal geen financiële ondersteuning plaatsvond. Temeer nu blijkt uit de voorgelegde ontvangsbewijzen dat betrokkene in Spanje wel degelijk een beroep moet hebben uitgeoefend, er staat immers Agriculture/manufacturing vermeld bij betrokkenes beroep, en gelet op het gegeven dat er helemaal geen attesten voorliggen op naam van betrokkene waaruit zijn onvermogen zou kunnen blijken voorafgaand aan zijn vertrek uit Spanje.”*

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en dus van de materiële motiveringsplicht, dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in een recht op verblijf voor de bloedverwanten in neergaande lijn van een burger van de Unie die jonger zijn dan eenentwintig jaar of die ten laste zijn en die deze burger van de Unie, die gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer, begeleiden of vervoegen.

In casu staat het niet ter betwisting dat verzoeker ouder is dan eenentwintig jaar en hij derhalve slechts een recht op verblijf kan laten gelden indien vaststaat dat hij ten laste is van zijn Spaanse vader. Hierbij moet worden benadrukt dat de Europese Commissie door te stellen dat *“om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, [...] geval per geval [moet] worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)”* duidelijk aangaf dat de descendent van een burger van de Unie ten laste dient te zijn in zijn land van herkomst (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2 juli 2009, COM/2009/0313). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenzeer gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen om als ten laste te kunnen worden beschouwd reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (*“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”*; HvJ 9 januari 2007, C-1/05).

Verweerder heeft in voorliggende zaak geoordeeld dat verzoeker in gebreke bleef om aan te tonen dat hij onmiddellijk voor zijn komst naar België ten laste was van zijn vader, de Unieburger in functie van wie hij een verblijfsaanvraag indiende. Door uiteen te zetten dat de wijze waarop hij het bewijs levert dat hij ten laste is van zijn vader vrij is, toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat hij naliet dit bewijs te leveren.

Verzoeker geeft daarnaast aan niet akkoord te gaan met verweerders visie dat de aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten vast te stellen dat hij onmiddellijk voorafgaand aan zijn komst naar België ten laste was van zijn vader. Hij zet uiteen dat hij vele jaren in Marokko en in Spanje op hetzelfde adres als zijn ouders woonde, maar weerlegt hiermee de vaststelling niet dat zijn vader zich in april 2019 reeds met zijn kerngezin in het Rijk vestigde, terwijl hijzelf verklaarde pas op 21 oktober 2021 – en dus meer dan twee jaar later – naar België te zijn gereisd. Er is dus geen sprake van een *“ononderbroken samenwoning”*. Het feit dat twee meerderjarige personen op eenzelfde adres verblijven laat trouwens ook niet automatisch toe te besluiten dat een van hen ten laste is van de andere.

Inzake de schriftelijke verklaring op eer die verzoekers ouders opstelden dient worden gesteld dat het niet onredelijk is om geen of een geringe bewijswaarde toe te kennen aan een dergelijke verklaring, nu de inhoud van deze verklaring niet wordt ondersteund door andere aanvaardbare bewijsstukken. Hierbij moet worden gesteld dat verzoeker ook niet aantoonde dat verweerders vaststelling, dat de stukken waaruit blijkt dat zijn vader hem geldsommen overmaakte betrekking hebben op een zeer korte periode en dat de bedragen die werden overgemaakt te beperkt zijn om te kunnen aannemen dat verzoeker ervan

afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien, incorrect is of dat verweerders appreciatie van deze stukken kennelijk onredelijk is. Verzoekers bewering dat hij in Spanje niet werkte is voorts moeilijk verenigbaar met het feit dat op tal van stukken die hij overmaakte een beroepsactiviteit staat aangegeven (“Agriculture/Manufacturing”).

Er wordt evenmin aangetoond dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat er geen attesten werden voorgelegd op naam van verzoeker waaruit zijn onvermogen voorafgaand aan zijn vertrek uit Spanje zou blijken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.3. Aangezien verweerder bij de vaststelling dat niet wordt aangetoond dat is voldaan aan de door de wetgever gestelde voorwaarden inzake de erkenning van een recht op verblijf niet anders vermag dan de in dit verband betrokken verblijfsaanvraag af te wijzen, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar het evenredigheidsbeginsel.

2.1.2.4. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en de motivering van de eerste bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder deze beslissing zorgvuldig heeft voorbereid en alle door verzoeker aangebrachte dienstige stukken bij zijn besluitvorming heeft betrokken.

Er kan niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

2.1.2.5. Verzoekers beschouwingen leiden ook niet tot de conclusie dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat ook is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te

geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is het kind van de Spaanse referentiepersoon en woont sinds zijn geboorte samen met zijn vader, met uitzondering van de jaren dat zijn vader alleen in Spanje en in België verbleef. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker vormt al jaren een gezin met zijn ouders en is ook ten laste van zijn vader.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op

respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van oorsprong of herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn ouders in België verblijven en hij ten laste is van zijn vader.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dienen vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

*Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*, nr. 46410/99, §59).*

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

2.2.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoeker, die achtentwintig jaar oud was toen de eerste bestreden beslissing werd genomen en die voor zijn komst naar België gedurende meer dan twee jaar niet bij zijn ouders woonde, niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een echt gezinsleven. Het gegeven dat wordt vastgesteld dat zijn verblijfsaanvraag niet kan worden ingewilligd laat de Raad dan ook niet toe enige inmenging in enig beschermenswaardig gezinsleven vast te stellen. Het feit dat verzoeker tijdens een precair verblijf in het Rijk bij zijn ouders wordt opgevangen geeft geen aanleiding tot een ander besluit. De Raad merkt ook op dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door deze verdragsbepaling beschermd

gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheidsband kan evenwel niet worden vastgesteld. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat verzoeker een jonge zelfstandige man is, die na zijn komst naar België een arbeidsbetrekking vond. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat er toch sprake is van een gezinsleven, dan kan in ieder geval niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, die geen einde maakt aan enig bestaand recht op verblijf, een echte inmenging zou vormen in dit gezinsleven die slechts mogelijk is in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde gevallen. Uit artikel 8 van het EVRM kan immers geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan opbouwen. Daarnaast blijkt ook niet dat enig aspect van verzoekers privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen in het gedrang wordt gebracht door de eerste bestreden beslissing. Verzoeker is geen gevestigde migrant en maakt het bestaan van beschermenswaardige sociale banden niet aannemelijk. De Raad merkt verder op dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de eerste bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoeker vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Daar artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM kan, gelet op het voorgaande, ook geen schending van deze Grondwetsbepaling worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel, dat betrekking heeft op de tweede en de derde bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“3.1.1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie[le]ven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied en het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en visum, op heterdaad zou betrapt zijn voor verkrachting (en hierdoor geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden) en voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker tot op heden onschuldig is en blijft tot zijn schuld door de rechtbank is bewezen

Dat evenmin uit de bestreden beslissingen blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat tenslotte al evenmin bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod werd rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker conform artikel 74/13 Vw.

Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoeker een hechte band heeft met zijn in België verblijvende ouders (cf. supra).

Dat de bestreden beslissingen geen verdere motivering geven waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, temeer daar verzoeker ondertussen in België een nieuw leven heeft opgebouwd en een duurzame relatie onderhoudt met zijn ouders in België.

Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod op te leggen (nu zijn schuld aan een misdrijf geenszins vaststaat), noch rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en het privé-leven van verzoeker.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

3.1.2.

Dat, overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de noodzaak voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd.

Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".

Dat in casu de motivering voor de afgifte van een bevel om het grond en van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandighe[...]/den eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing (inreisverbod) wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximum termijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker op heterdaad betrapt werd voor verkrachting. Bovendien zou een inreisverbod van 3 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden

met een inreisverbod van kortere duur. Zoals supra reeds gesteld, tot op heden is verzoeker onschuldig tot zijn schuld vaststaat.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

3.1.4

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker terug bij zijn ouders in België woont en alhier een privé- en een gezinsleven heeft opgebouwd.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekster eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekers onterechte bewering dat de motiveringen stereotiep zijn – er wordt immers duidelijk verwezen naar elementen die hem specifiek betreffen – wijzigt hieraan niets.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom “*het absoluut noodzakelijk is*” om de tweede en de derde bestreden beslissing te nemen. In dit verband moet worden gediend dat verweerder, gelet op artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zouden spelen, moet overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet. Hij heeft tevens uiteengezet dat hij oordeelde dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen beletsel vormen om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en hij dus geen meer gunstige bepaling uit een internationaal verdrag weerhield. Verzoeker weet dus waarom verweerder diende over te gaan tot het nemen van de eerste bestreden beslissing. Wat betreft de tweede bestreden beslissing wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien, zoals in voorliggende zaak, voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker weet, nu uitdrukkelijk naar deze bepaling werd verwezen, dus ook waarom verweerder de derde bestreden beslissing diende te nemen.

Het gegeven dat verzoeker in staat is om kritiek te uiten op de redenen die verweerder er toe brachten te opteren voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar houdt in dat hij deze redenen kent en de formele motivering op dit punt dus volstaat.

Verzoeker houdt ook onterecht voor dat uit de motivering van de bestreden beslissingen niet blijkt dat uit zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder heeft immers overwogen dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij een verkrachting en het is niet kennelijk onredelijk om op basis hiervan te overwegen dat hij een gedrag vertoont dat de openbare orde of de nationale veiligheid kan schaden. Daarenboven moet worden gesteld dat de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel

2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten op zich volstaat om te kunnen besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en er dus geen tweede motief is vereist om een afdoende motivering te hebben.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.3.2.2. Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat hij de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking heeft genomen om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hij heeft ook uitdrukkelijk uiteengezet dat verzoeker niet aangaf minderjarige kinderen te hebben of dat er enig gezondheidsprobleem bestond. Hij heeft tevens uiteengezet waarom hij een eventueel gezinsleven niet zag als een beletsel om een verwijderingsbeslissing te nemen en overwogen dat verzoeker op heterdaad werd betrap bij het plegen van een strafbaar feit. Verzoeker voert aan dat hij onschuldig dient te worden geacht tot hij wordt veroordeeld, maar toont hiermee niet aan dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om een eventueel gezins- en familieleven bij de besluitvoering te betrekken niet heeft gerespecteerd. Er moet daarenboven worden opgemerkt dat verzoeker niet ontkent dat hij op heterdaad werd betrap bij het plegen van een strafbaar feit en dat het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat verweerder feitelijke vaststellingen die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid betreft bij het nemen van een beslissing van verblijfsrechtelijke aard (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Er blijkt niet dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.3.2.3. De Raad merkt verder op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan of nog andere systemen te hanteren. Enige vereiste, naast het feit dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, is de verplichting om bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking te nemen. Uit de algehele motivering van de tweede en derde bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden. Verzoekers betoog dat verweerder niet verplicht was te opteren voor een inreisverbod van drie jaar geeft dan ook geen aanleiding tot het besluit dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Het gegeven dat verzoeker meent dat *“hetzelfde resultaat”* kan worden bereikt met een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur – waarbij hij nalaat verder toe te lichten op welk resultaat hij doelt en waarom hij van oordeel is dat dit resultaat met een inreisverbod van kortere duur zou kunnen worden bereikt – geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder enige onwettigheid beging.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande kan, op basis van de door verzoeker verstrekte toelichting, niet worden geconcludeerd dat de tweede en de derde bestreden beslissing niet deugdelijk werden voorbereid of dat deze zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Tot een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden besloten.

2.3.2.5. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook geen schending aan van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel, gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter onderbouwing van zijn standpunt voorziet hij volgende uiteenzetting:

“3.2.1

Dat verzoeker in België samenwoont met zijn ouders en zij een hecht gezin vormen.

Dat, conform artikel 8 EVRM, eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

3.2.2

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker woont in België samen met zijn ouders zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een privé-en een gezinsleven in België heeft.

3.2.3

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en

gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissingen geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar echtgenoot teweegbrengt.

Bovendien houden de bestreden beslissingen geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissingen nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissingen geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden[...] beslissingen afdoende rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker in België en zij integratie alhier.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen is overgegaan tot een grondige belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.4.2. Met verwijzing naar de bespreking van het tweede middel kan de Raad slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven in België heeft dat door de tweede en de derde bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK